

Поет

Олена Пчілка

Наш Бобко сидить поважно,
Думоньку гадає;
Аж на нього люта квочка
Раптом нападає:

— А ледащо! Ти чого тут
В миску заглядаєш?
То ж моїм курчаткам каша —
Ти цього не знаєш?

Розпустив свої тут вуха,
Аж дивитись бридко!
Не лякай діток маленьких,
Забирайся швидко!

— Одчепися, навіжена! —
Цуцик одмовляє,—
Я собі складаю вірші,
А вона зіпає!

Ти того, дурна, не знаєш:
Вірші як складати,
То поетові не можна
Думки розбивати.

Угамуйся, осоружна!
Цитьте й ви, писклята,
Бо якраз у мене гарна
Баечка почата!

Оступилась квочка набік,
Зрозуміла діло,
Оступились і курчатка,
Дивлячись несміло.

Прочитавши цю розмову,
Може, інший погадав:
"Як це може бути, щоб цуцик
Вірші-баєчки складав?"

Отже — склав: списав гарненько,
Мало й помилок зробив,
Лиш велику чорну капку
На папері посадив.

Та дарма! Бо це ж буває
І не з цуциком самим.
Отже ви з нього не смійтесь,
Не пишайте перед ним.

Байка ж ось: як ваша ласка,
Можна зараз прочитати
І дізнатися, що може
Мудрий цуцик вам сказати.